

ejendom, bør træffe bestemmelse om, at landvæsens- og overlandvæsenskommissionerne skal følge sagsbehandlingsreglerne i §§ 12-15, 17 og 19-21 i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Man har imidlertid ikke fundet det nødvendigt at supplere de almindelige regler i landvæsensretsloven og de yderligere regler i forslaget § 16 med særlige regler for ekspropriationssager, hvorved man har set hen til, at landvæsensretterne er myndigheder med juridisk uddannede formænd, og at de gældende regler for landvæsenskommissionsbehandling hidtil har vist sig tilfredsstillende også for ekspropriationssager. Man vil dog anse det for rigtigt, at landvæsenskommissionerne i vandforsyningssager, hvor ekspropriationsspørgsmål er af væsentlig betydning, tager behandlingsreglerne i loven af 1964 i betragtning. Hvad særligt angår spørgsmålet om mødeindkaldelse i Statstidende bemærkes, at det i 1926-lovens § 4 er bestemt, at kundgørelse om besigtigelsesforretninger i vandforsyningssager skal indrykkes i Statstidende. Landvæsensretslovens § 19 foreskriver ikke indkaldelse i Statstidende, og indkaldelse i Statstidende kræves ikke efter KF, der går ud fra, at denne indkaldelse som helhed er uden praktisk betydning. I § 12, stk. 2, i loven af 1964 kræves imidlertid indkaldelse i Statstidende til besigtigelsesforretninger i ekspropriationssager, og det vil kunne være rimeligt at foretage indkaldelse i Statstidende til besigtigelsesforretninger også i vandforsyningssager, der medfører ekspropriation

Til § 17.

Bestemmelsen er ny. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.

Efter stk. 3 skal en sag angående de nævnte, særlige konfliktspørgsmål fortsætte for landvæsensretten, bl. a. når spørgsmålet er afgjort ved lov. Dette kan betyde, at kommissionen herefter fortsætter med behandling af tekniske spørgsmål, erstatningsspørgsmål m. v., men eventuelt også, at overlandvæsenskommissionen må træffe beslutning om at hjemvise sagen til landvæsenskommissionen på grund af opståede, yderligere spørgsmål, eller at sagen helt må afsluttes, således at blot omkostningsspørgsmål afgøres.

Til § 18.

1926-lovens § 6, stk. 1, giver regler om indholdet af vandindvindingskendelser. Af affattelsen fremgår, at bestemmelser om de forhold, der nævnes i stk. 1, altid skal træffes ved kendelse, også hvis der er indgået forlig mellem parterne om spørgsmålet. § 16 giver landvæsenskommissionen mulighed for i

særdeles påtrængende tilfælde at tillade gennemførelsen af et vandforsyningsanlæg, uanset at sagen ikke er færdigbehandlet.

I KF er de tilsvarende regler samlet i § 11. Reglerne bygger på 1926-lovens regler, men er udbygget i overensstemmelse med, hvad man efterhånden i praksis er kommet ind på eller har fundet ønskeligt. Hvad særligt angår afgrænsningen af den indvindingsret, der gives, foreslås det, at landvæsenskommissionerne i stedet for at fastsætte en tilladelig vandspejlssænkning skal kunne bestemme en tilladelig vandmængde pr. time; dette er den eneste praktiske belastningsgrænse ved overfladevandsanlæg med indtagning fra egentlige vandløb og vil også kunne få betydning ved mindre grundvandsanlæg, der ikke har særlige måleboringer og ikke benytter hævertsystem. Det anføres i bemærkningerne (side 42, spalte 1), at der ved vandforsyningsanlæg med pumpe på hver indvindingsboring endvidere bør fastsættes laveste kote for underkanten af pumpens sugerør, og at det samme bør ske for overkanten af borerør, der afgiver vand ved overløb (d. v. s. tilfælde, hvor vandet på grund af artesiske tryk løber ud uden pumpeanordning). For overløb fremhæves, at koteansættelsen kun bør være midlertidig, da denne indvindingsmåde er meget følsom over for naturbetingede eller tilladte sænkninger i grundvandstanden, og at det må anses for uheldigt at give indvindingsrettigheder, der giver indvinderen krav på opretholdelsen af et overløb. 1926-lovens § 16 er gentaget i KF § 11, nr. 8, der dog ikke kræver „særdeles påtrængende“, men kun „påtrængende“ tilfælde. Bestemmelsen går videre end landvæsensretslovens § 35, stk. 3, der kun giver mulighed for en sådan igangsætningstilladelse, når der derved kan undgås betydelige ulemper og bekostninger, og når landvæsenskommissionssagen er kommet så langt, at blot erstatningsbedømmelse og udgiftsfordeling står tilbage.

§ 18 svarer i det væsentlige til KF § 11. Man har dog fundet det praktisk at udskille de nærmere regler i § 11, nr. 6, om erstatning for grundvandstandssænkning — bortset fra § 11, nr. 6 c, næstsidste pkt. — i en særlig paragraf, nærværende forslags § 19. Man har endvidere foreslået, at landvæsenskommissionen, hvis der er sluttet forlig om erstatning for ekspropriation eller skade ved grundvandstandssænkning, ikke skal være bundet til et afsige kendelse om sin godkendelse af forliget. Efter vandløbsloven og efter § 17 i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom er kendelse ikke nødvendig i sådanne tilfælde.